

1-1 till böljorna blå

Så till sist hände det. Efter oro, förberedelser och föreställningar. Vad händer om jag välter med kajaken mitt på fjärden?

Det blåste rejält och Leif sa åt mig att kolla ut från ångbåtsbryggan. Jag gjorde det, och visst, intill kaj är det ju nästan alltid malströmmar och monstervågor som skummar, men längre ut såg det okej ut tyckte jag. Innan jag for iväg testade jag att passa i pontonkäpparna i kajaken. Men nix - de passade inte!

Upptäckte tunn is på insidan av röret som käpparna ska kunna passas i, i nödlägen när man behöver blåsa upp pontonerna för att stabilisera. Hämtade en kniv o karvade bort. Så iväg.

Först gick det finfint och sen började det blåsa lite. Men inte farligt och jag tänkte att det här var ju lugnt. Passerade gröna bojen, mer än hälften tillryggalagt. Såg ett lastfartyg korsa Saltsjön bakom mig, det är ovanligt.

Så blev det vildare och vildare. Blev lite spänd, parerade hit och dit. Ska jag gå med vinden, vilket som vanligt betydde en för sydlig kurs, eller skulle jag hålla på rakt mot Måsholmen på Djurgården? Märkte att jag var rädd, beordrade musklerna att slappna av. Det kändes lite bättre.

Men for hit och dit på vågorna. En stor bröt in över sittbrunnen. Ibland tog inte rodret alls. Det kändes inte helt bra. Så vips - minns inte om det var en vågdal, jo antagligen var det en djup vågdal snedd bakifrån höger, eller rakt ifrån höger, och så slog på nåt sätt nästa våg in i kajaken och vred bort den under mig. Kanske kunde jag ha suttit kvar om jag parerat omedelbart med en rejäl vägning åt vänster.

Men i gick jag! Fort så fort gick det. Blubb. Innan jag knappt fattat att jag välvt, att till sist det hade hänt som jag bävat så för, att det var allvar nu, hade jag gripit kajaken och vänt upp den. Sen insåg jag att det var tok. Man ska ju pilla fram pontonkåppen först och blåsa upp.

Om man välter med kajak flera hundra meter från land i kallt vatten (typ 5 grader) och inte har dräkt så dör man nog. Tur att jag hade dräkt. En tjock, 6 mm våtdräkt. Så jag kände knappt kylan. Dessutom hade jag badat naken samma morgon, så det här var ju lugnt i jämförelse. Men det var en del vågor, och händerna kan ju bli kalla, och det finns ju fartyg o så (och jag skulle på möte i stan) så det fanns bara en väg att dra, och det var upp i kajaken pronto!

Jag slet fram käppen och fipplade ett tag med pontonen, den låg inte rätt i ringen, vilket jag mindes att gurun Magnus varnat mig för. Så jag lade den rätt, och höll samtidigt i paddeln och allt, och började blåsa. Vågor hit och dit och upp till öronen. Det gick grymt långsamt att blåsa, jag hade liksom ingen kraft i lungorna. Fick verkligen koncentrera mig, där jag låg och guppade. Undrar om någon såg min (nästan) herrelösa kajak. Fäste paddeln i sittbrunnen.

Pustade och stånkade som vargen. Plötsligt insåg jag att kajaken var en bit bort. Det går sjukt långsamt att simma i hela utrustningen, så hade inte mitt stolta skepp suttit fast i pontonen och käppen med ett snöre hade det blivit major problemo. Då hade kajaken nog flutit bort (oklart om en spurtcrawl efter båten hade båtatt) och jag hade fått ta en hjälptelefon och ringa El Sjöräddning (har ju en vattentät elektronikpåse).

Men snöret höll och jag kunde dra mig in till kajaken och passa i käppen och sen simma runt kajaken och blåsa upp den andra, lika mkt stånk. Sen gick det som tur var som en dans att häva sig upp, låg och hämtade andan en stund och satte mig sedan, helt i enlighet med träningen tidigare. Men oj vad mycket vatten det var i kajaken nu. Tung som en gammal drake var den. Och paddla går ju mediokert dåligt när man har två pinnar som står ut bakom en, som paddeln slår i vid varje tag.

Lyckades iallafall vända och sega in mot Djurgården av alla krafter. Det blev rejält kallt om fingrarna. Sen lägga till var lite bök med pontonerna, på den snöiga bryggan. Men det gick och vips så var jag i land. Sen följde 2,7 mils cykling till en okänd stuga på Ekerö, inklusive två felcyklingar ut i skogen och på äng. Utan kalsonger för de var ju blöta. Men det är en annan historia. Gott sover man i vart fall efter duster med gamle gubben Havet.

PS. Uppdaterad inköpslista: Visselpipa (yeah right när lastfartyget kommer), Öskar fastknutet i snöre, snöre som håller fast paddeln, bättre Reflextejp, reserv-Ponton om en går sönder, Simfenor - if all else fails. Lanternor fram o bak. Och yllefingervantar tror jag istället för de tunna skinnhandskar jag hade under paddelmuffarna.

PS2. Ja och så silikon till luckorna och fett till linorna då!

Upplagd av Andreas Hedfors kl. 23:36 4 kommentarer

Etiketter: nödsituation, paddling, räddning, säkerhetsutrustning, Titanic
tisdagen den 16:e november 2010

Frostig vattenlek i mörkret

Är så glad att det gick fint att paddla i kväll att jag måste berätta. Skulle över hemifrån torpet i viken på Fjäderholmarna till Nacka strand och plocka upp lite grejor. Var lite orolig pga kylan, mörkret och att jag skulle över farleden, vilket jag aldrig brukar.

Fick lite brått. Väl ute hade liggunderlagen frusit fast i kajaken. Och luckorna hade frusit fast! Som tur var gick de lätt att öppna utan någon synlig skada. Satte i, trots vågor, och iväg. Kändes bra. Men segt, och lite svajigt, kajaken var tom och

är då mer utsatt för vågor o vind. Pressade in mot stan parallellt med farleden för att inte råka ut för någon Finlandsbåt eller värre ändå Waxholmsfärja. Vid oljecisternerna ligger ett enormt rött lastfartyg och brummar olycksbådande.

Så bröt jag vänster och gick in mot land. Inga båtar i sikte. Svängde upp mot Nacka och kunde gå in mot en snedramp i trä vid någon segelklubb. Låg och tvekade en stund hur jag skulle kliva i land, för paddeln riskerade att fastna mellan plankorna. Att välta här var inget bra alternativ, eftersom det var minusgrader och jag skulle vara ute ett tag.

Klev ur och fick upp kajaken trots halka. Sen navigerade jag upp genom de exklusiva bostadskvarteren, riktigt flotta villor/flerbostadshus först, och sen fina lägenheter. Gick förbi ett SATS och plötsligt är man i civilisationen. Hittade ut genom tunneln och över bron ned till Nacka. Stod och väntade vid köpcentrets entré och tänkte att hit kanske jag kan paddla och handla lite ibland, eller till och med matdyka.

Till sist kom killen från Gladhammar och överlämnade två kassar från mamma, med vådräkt och arkiv till mitt bokprojekt. Knatade ned igen med dessa, och fingrarna frös till i de tunna skinnhandskarna. Fick gå in på SATS o värma mig, skrev i gästboken och imponerades av deras inomhustennisbana med bergvägg, men fick ingen gratis banan.

Ned igen och sätta i. Insåg när jag paddlade ut att rodret nu frusit till. Attans, skulle jag behöva ligga och pressa bara ena sidan. Det är också farligare att bli så klumpig. Men efter en liten stund lossnade rodret, det var väl helt enkelt så att vattnet håller ungefär +4 medan luften är -2.

Paddlade över fjärden, såg inga båtar förutom det stora röda monstret som badade hela vattenspegeln i ljus och bländade mig. Fick mig att tänka på kärnvapenbasen Coulport i Skottland och det kalla dödens ljus från deras stängsel ut över vågorna. Det luktade olja.

Nådde fram till min hemö och tänkte att jag borde träna på att kapsejsa och självrädda mig, nu i realistiska förhållanden: mörker och köld, samt med mina nya stavfästa pontoner. Var rätt nervös, det kändes fel att ligga på egen hand och stjälp sig omkull i det kalla mörka djupet. Hur var det nu Magnus Fischer visat att man skulle hålla?

Men viken är trygg och det kändes kul att vicka fram och tillbaka. Kul att testa hur långt man kan kantställa utan att välta. Till sist for jag i, åt höger. Snabbt upp, blev inte kall alls, vände på kajaken och greppade tag. Upphopp, gick bra. Låg över kajaken. Och så häva sig runt, åhej åhå, åhupp! Vips så satt jag i kajaken med benen snett ut, som i en enorm potta. Lirka i benen och YES - viktoria! Enkelt, och jag var inte ens kall, vilket jag trott att jag skulle bli när jag var tvungen att ta ur händerna ur de paddelfasta vådräktshandskarna.

Efter en stunds mallighet vickade jag o välte åt vänster istället. Insåg när jag grabbade tag att jag hållit fel i sitsen, man ska hålla mitt fram och på sidan, inte

mitt bak och på sidan. Men jag kapsejsade ändå igen när jag satt mig i "pottläget". Insåg att den stora mängden vatten i kajaken verkade mot mig. Tog i igen och när jag nu hoppade runt (från liggande på mage till sittande) såg jag till att luta mig direkt. Det gick!

Hahaha. Jag firade med att paddla iväg och försöka skryta inför de blivande kollegorna på Fjäderholmens krog. De var där inne och jobbade, men såg mig inte. Lite sjöfåglar flaxade omkring bland bryggorna bara. Jag paddlade tillbaka och insåg att jag borde öva på att använda pontonerna också. Dessa är specialdesignade av paddelproffset Magnus Fischer och vårt svenska Vituddens varv i Västervik.

Välte i igen och körde tekniken. Det gäller att först plocka fram den ena staven från kajakens ovansidan utan att vända på kajaken. In med handen under alltså, och slita fram. Då blev man blötare och det blev kallare. Blåsa upp pontonen samtidigt som man höll reda på paddeln var heller inte lätt. Men det gick.

Sen vänder man upp kajaken och blåser upp den andra. Och sen: bara att hoppa upp i den nu superstabila kajaken som ser ut som en inverterad trimaran eller nåt. Hehe. Paddlade stolt in till strand och tömde ur vattnet och kånkade upp allt på tomten.

Gött att fira med choklad och te och Lugna favoriter (?). Skönt att ha blivit ännu bättre vän med böljorna som omger boet här ute. Välkomna ut och paddla, året om!

PS. En god vän sätter upp Låt den rätte komma in i Uppsala i vår. Ballt!